

Nagysúri Boeckh János emlékezete.

Emlékbeszéd tartotta Dr. Pantocsek József 1910. okt. 31-én.

Nagysúri Boeckh János kiváló geologus, pozsonyi patricius család ivadéka, született Pesten 1840-ben. Középiskoláit Pozsonyban végezte, azután Kremsben a mérnökkari iskola növendéke volt, ahonnan Selmezbányára a világhírű bányászakadémiára került, hol oklevelét 1862-ben elnyerte. Bányász szolgálatát Eisenerczben kezdte, azután Reichenauba s mint bányatiszt a wieni Geologische Reichsanstaltba került, hol elméleti és gyakorlati geológiával foglalkozott. 1865—1866-ban a magyarországi cseh, morva és galíciai bányatelepeket tanulmányozta, ugyanakkor Magyarország geologiai felvételeinél mint geologus működött. 1866-ban a wieni Finanzministerium bányászati osztályához és innen 1867-ben Pestre a m. kir. pénzügyminiszteriumba, 1868-ban pedig a m. kir. földtani intézethez segédgeologusnak került. 1882-ben pedig ugyanezen intézet igazgatójának lett kinevezve. — Tudományos képzettségének, geniális administratív tehetségének köszönheti egyedül földtani intézetünk rohamos és oly nagyfokú fejlődését. — Boeckh geologiai nagy tevékenységét legjobban tanusítják számtalan művei, melyek a földtani közlönyben és külföldi szakközlönyökben megjelentek. Kiváló értékűek a földtani intézet általa szerkesztett évi jelentései. — Boeckh térképezte az egész Dunántúlt. 24000 négyzetkilométernyi területnek földtani felvételében és térképezésében részt vett, 1895-től pedig a magyarhoni Petroleumtelepek kutatását választotta főtanulmányául, mely tevékenységéről: A Petroleumra való

kutatások állása a magyar szent Korona országaiban című terjedelmes munkájával számolt be 1908-ban.

Tudományos működésének elismeréseképen a magyar Akadémia Boeckhöt levelező tagjának választotta. 1896-ban miniszteri tanácsosnak lett kinevezve és a király is Boeckh kiváló működését a vaskorona rend és a magyar nemesség adományozásával honorálta.

Boeckh a hazai tudomány nagy kárára 1909. május 9-én meghalt, — de a hazai földtan körüli működésével a maga számára biztosította az elismerés hervadhatatlan koszorúját. — Emléke örökös leend.
